

Ikzelf

Dit ben ik.

Ik heet Bette Westera en ik schrijf kinderboeken.

'Is dat nou leuk, kinderboeken schrijven?' vragen kinderen vaak aan mij.

'Het is geweldig,' zeg ik dan en dat meen ik echt.

Eigenlijk zit er maar een nadeel aan: omdat het zo leuk is, gaan een heleboel mensen het doen. En omdat er heel veel kinderboekenschrijvers zijn, wordt het steeds moeilijker om elke keer weer iets nieuws te bedenken.

Ik krijg wel eens het gevoel dat alles wat ik bedenken kan al door iemand anders is bedacht.

Gelukkig duurt dat gevoel nooit lang.

Ik weet inmiddels wat ik moet doen als ik het krijg: naar de bakker fietsen en iets lekkers kopen voor bij de koffie óf het bad laten vollopen en ga erin zitten met een spannend boek en heel veel schuim óf naar de kapper gaan.

Dat laatste werkt het beste.

Het idee voor dit verhaal en het liedje dat erbij hoort kreeg ik bij de kapper. Gewoon vanzelf. Ik had de hele dag achter de computer gezeten en alleen maar dingen bedacht waarvan ik later bedacht dat een ander ze al had bedacht.

Iets over een boze heks in een huisje in het bos.

Iets over een wolf die kleine meisjes en oude oma's verslindt.

Iets over een prins die een betoverde prinses wakker kust.

Iets over...

Houd maar op, dat wordt niets meer vandaag.

Computer uit, jas aan en naar de kapper.

Wachten, kopje thee, nog een kopje thee en dan een aardige kapster die zegt: 'Dag mevrouw, ik zal me even voorstellen, ik ben Kim, loopt u mee naar de wasbak?'

Een paar minuten later zit ik voor de spiegel, met een zwarte kapmantel om en een hoofd als een stekelvarken.

'Hoe kan ik het voor u knippen?' vraagt Kim.

'Geen idee,' antwoord ik knorrig. 'U bent toch de kapster?'

'Jawel,' zegt Kim, 'maar ik dacht dat u zelf misschien al iets had bedacht.'

'Nee,' zeg ik vlug. 'Daarom ben ik hier juist. Omdat ik helemaal niets kon bedenken vandaag.'

Bedenkt u maar iets. Het liefst iets wat nog nooit eerder is gedaan.'

Dat laat Kim zich geen twee keer zeggen.

Ze opent haar koffertje en gaat aan de slag.

'Mag er ook een kleurtje in?' vraagt ze vrolijk.

Ik vind het allemaal best.

Terwijl Kim in de weer is met flesjes, potjes, scharen en tondeuses, kijk ik voor me uit.

Daar zit ik dan, in spiegelbeeld.

Met iets te grote oren en een iets te rode neus, maar verder zo gewoon dat ik me afvraag: waar herkennen mensen mij eigenlijk aan? Hoe weten ze dat ik ik ben?

'Hebt u vandaan nog iets leuks gedaan?' vraagt Kim, terwijl ze iets in mijn haar smeert dat erg vies ruikt.

'Nee,' zeg ik. 'Helemaal niets.'

'Gaat u dan straks misschien nog iets leuks doen?' probeert ze voorzichtig.

'Dit is het leukste wat ik kon bedenken,' zeg ik somber.

Kim vraagt niet verder.

Ik kijk weer in de spiegel.

‘Het zijn vast mijn oren,’ bedenk ik. ‘Niemand heeft zulke oren als ik. Behalve mijn vader en mijn opa. Misschien vragen kinderen die mijn boeken lezen wel aan hun vaders of moeders: wie is dat eigenlijk, Bette Westera? En dan zeggen die vaders en moeders: dat is die schrijfster met die grote oren.’

Kim duwt voorzichtig mijn hoofd iets naar links.

Met scheve ogen gluur ik in de spiegel. Die neus heb ik van mijn moeder. Zij doet er poeder op, maar onder die poeder is haar neus even rood als de mijne. De neus van mijn oma was nog veel roder. Behalve als ze het koud had, dan werd hij blauw. Net een toverbal.

‘Loopt u even mee?’ vraagt Kim.

Met rubberen handschoenen aan spoelt ze het stinkende spul uit mijn haar.

‘Even omhoog kijken,’ zegt ze, als ik weer in mijn stoel zit.

Met mijn hoofd in mijn nek kan ik nog net mijn spiegelbeeld zien.

Zo lijkt mijn neus op die van ome Bert: een varkensneus met grote gaten, waar kleine, blonde haartjes uit groeien. Misschien kan Kim die meteen even bijknippen. Zou ik daar dan extra voor moeten betalen of niet?

‘Ziezo,’ zegt Kim. ‘Nu moet u een uurtje onder de lamp. Zal ik een boekje voor u pakken?’

‘Nee,’ zegt ik. ‘Even geen boek. Alleen een kopje thee.’

Na een uur onder de lamp en nog drie kwartier knippen, waxen en föhnen ben ik klaar.

Ik kijk in de spiegel en geloof mijn ogen niet.

Ben ik dat echt?

Mijn haar staat alle kanten op en het is nog roder dan mijn neus, met aan de uiteinden overal kleine goudblonde plukjes.

Ik lijk wel een aardbei.

‘Vindt u het mooi?’ vraagt Kim.

Ik beweeg mijn wenkbrauwen.

Het beeld in de spiegel beweegt mee.

Ik ben het echt.

‘Ja,’ zegt ik aarzelend. ‘Heel mooi. Heb je dat helemaal zelf bedacht?’

‘Nee,’ zegt Kim. ‘Het komt uit een boek. Maar het is nog niet eerder gedaan. Het boek is net nieuw, ziet u.’

Ze knoopt mijn kapmantel los en borstelt de losse haartjes uit mijn hals.

‘Zal ik u nog even de achterkant laten zien?’

Ze beweegt een grote, ronde spiegel achter mijn hoofd heen en weer.

Ik bekijk mezelf van alle kanten.

Ik zie mijn vaders oren van achteren en mijn moeders neus van opzij. Dezelfde neus als mijn zusje heeft, maar dan groter. En opeens weet ik het.

Ik weet waarover ik ga schrijven.

Over mijzelf en mijn familie.

Over de oren van mijn vader en de neus van ome Bert.

Over de pukkels van mijn broer en de knoken van tante Nel.

Dat heeft niemand nog gedaan, dat weet ik zeker.

Want niemand heeft zo’n bijzondere familie als ik.

Behalve de rest van mijn familie natuurlijk, maar dat is logisch.